

MEIJERFELDT, JOHAN AUGUST sr.

Geboren in Lijfland 1664 (volgens Ridderhuis-genealogie. Stiernman en volgens hem Gezelius 1666). Zijn ouders waren opperluitenant en hoofdinspekteur in Estland Henric Meijer, geadeld Meijerfeldt, en Anna Catharina Wulff, dochter van muntmeester en Koninklijk Kommissaris Marten Wulff, benevens zuster van muntmeester en overste Henric Wolffenskold. Hij werd 1684 vrijwilliger in het regiment van generaal-majoor Von der Pahlen en in 1688 luitenant. Werd 1693 kapitein bij het Zweedse infanterieregiment van graaf Edvald Hastfehr in de Nederlanden, en 1697 majoor bij het regiment van overste Krassou, en werd ook in 1698, na het sluiten van de vrede, tegelijk met het regiment afgedankt. Kwam in hetzelfde jaar naar Stockholm en was gestegen in rang tot opperluitenant, toen hij in juli 1701 mee aanwezig was bij de tocht van het leger over de rivier de Duna. Trok daarna op bevel naar Polangen, waar hij een schermutseling had met Oginski's vliegend corps. Werd in november van hetzelfde jaar opperluitenant bij de kavallerie van de Abo-provincie en was bij een tocht tegen Oginski in Lithauen. Werd 1702 overste bij het zojuist genoemde regiment, maakte in juli de slag bij Klissow mee, en werd in augustus met 600 man versterking naar Pinczow gezonden, waar hij het leger voorzag van levensmiddelen. Werd in 1703 met een detachement infanterie en dragonders naar Lublin gezonden, om een brandschatting van 50.000 rijksdaalder in te vorderen, en bracht deze gelden in veiligheid. Werd in november van hetzelfde jaar benoemd tot chef van een geworven regiment, dat hij nieuw opzette. Generaal-majoor van de kavallerie in 1704. Werd in juli van hetzelfde jaar met 3 regimenten kavallerie naar Groot-Polen gezonden, om het geweld van de Saksers tegen te gaan, en versloeg ze de 9^e augustus in een hardnekkig treffen bij Posen. Volgde vervolgens de vorst primaat naar Thorn en verraste de 9^e september niet ver van Posen de Poolse veldheer Radomiski, wiens kommandostaf o.a. zijn buit werd. Voor die staf bood de veldheer hem vergeefs 2000 dukaten als losgeld. Had kort daarop op 19 september een gelukkig treffen met de Saksers die Posen wilden belegeren. Legde in 1705 een twist met de stad Dantzig bij. Werd in hetzelfde jaar baron met zijn jongere broer Wolmar Meijerfeldt, die in 1719 graaf werd en in 1739 stierf als Keizerlijk generaal-veldmaarschalk-luitenant. Volgde in 1706 de koning bij vele krijgsavonturen in Polen. Dwong de vesting Zabirs zich over te geven en maakte zich meester van Brescz, maar verloor bij de terugtocht daarvandaan 60 man. Was sindsdien bij de tocht van de koning Saksen en volgde de prinsen Sobieski van Dresden naar Altranstätt.

In 1707 nam M. de hem uitgeleverde Patkul in ontvangst en voerde hem naar het Zweedse leger. Maakte de ongelukkige slag bij Pultava mee, vanwaar hij door de koning naar het leger van de tsaar gezonden werd, om te spreken met graaf Piper, maar werd daar voor krijgsgevangen verklaard, en werd eerst na enige weken vrijgegeven met schriftelijke verbintenis, om in zijn plaats de gevangen Russische generaal Buturlin uit de wisselen. Kwam naar Bender met de vredesvoorwaarden van de tsaar, vanwaar hij naar Stockholm werd gezonden om de uitrusting van de vloot te bespoedigen. Hij kwam daar 28 oktober aan en had moeite het volk te overtuigen, dat de koning nog leefde. Maakte 28 februari 1710 de slag bij Helsingborg mee,

en werd in augustus van hetzelfde jaar luitenant-generaal, opperkommandant van Stettin en chef van een regiment landmilitie in Pommeren. Reiste weer naar de koning in Bender en werd door hem in januari 1711 naar Konstantinopel gezonden, waar hij zeer vriendelijk door de groot-vizier werd ontvangen, en diens belofte tot hulp aan de koning verkreeg, waarna hij naar Zweden werd teruggestuurd. Werd in 1711 vice-gouverneur van Pommeren, hetzelfde jaar generaal van de infanterie, benevens in 1713 Koninklijk Raadsheer en gouverneur-generaal van Pommeren, Wismar en Rügen. Men zegt dat de koning van Pruisen hem 50.000 rijksdaalder geboden heeft, wanneer hij Stettin wilde overleveren, welk aanbod met verachting door M. werd afgeslagen, die echter, nadat de Russen de stad hevig gebombardeerd hadden, na dappere tegenstand in september gedwongen werd haar aan de Pruisische en Holsteinse troepen over te geven. Werd 1714 graaf en zorgde in hetzelfde jaar voor Wismar's verdediging.

Werd in 1715 gekozen tot kanselier van de Universiteit van Greiffswald. Was hetzelfde jaar aanwezig, toen de koning bij de Pommerse wal een vruchteloze poging deed tegen de Deense vloot. Kwam na de overgave van Stralsund naar Zweden. Werd in 1719 Kanselarijraad, en nam weer Pommerens bestuur op zich na het sluiten van de vrede, waarmee hij doorging tot het jaar voor zijn dood, toen hij afscheid nam. Omhing zich de Seraphimer Orde in 1748, die hem aangeboden was. Stierf 9 november 1749, op zijn landgoed Söfdeborg in Skåne. Werd genoemd "een slim en op zijn voordeel bedacht man, die koning Karel merendeels wel mocht lijden. In veel het eens met Wellingk" (Skand. Sällsk. Handl. VII, pag. 298). Behoorde tot de Holsteinse partij.

Huwde in 1707 in Güntersdorff in Saksen met Anna Maria Törnflycht, gestorven 1715, dochter van handelsraad Olof Törnflycht. Als iets merkwaardigs wordt daarbij verteld, dat op die bruiloft, die bijgewoond werd door koning Karel, koning Stanislaus, en verscheidene vreemde prinses, koning Karel een dans met de bruid maakte. Had bij haar een dochter die op hoge leeftijd stierf. Voor de tweede maal huwde hij in 1717 met Brita Barnekow, gestorven 1771, dochter van overste Kjell Christopher Barnekow. Had bij haar twee zoons: Carl Frederik, kamerheer en Ridder in de Zwaard Orde, 1^e luitenant in Deense en overste in Hessische dienst, gestorven 1791, en Johan August, zie nr. 2. Benevens de dochters Ulrica Margaretha, jong gestorven, en Anna Catharina, gehuwd met rijksraad graaf Adam Arvidsson Horn.

Meijerfeldt's portret is 3 maal gegraveerd. In 1704 door Fritsch, in 1708 door een anonyms en in 1716 door Ekkestube.

MEIJERFELDT, JOHAN AUGUST JR.

Zoon van de voorgaande. Geboren 4 mei 1725. Trad reeds in 1737 in krijgsdienst, als verkenner bij het regiment van graaf Dohna, en werd in hetzelfde jaar, op 12-jarige leeftijd, benoemd tot Kamerheer. Werde in 1741 vaandrig bij het Lijfregiment van de koningin en in 1744 kapitein, met overspringen van de luitenant-rang. Ging met de nodige toestemming in 1745 in keizerlijke dienst, nam deel aan de veldtocht van het Oostenrijkse leger in Bohemen en maakte de slag bij Soor mee, waar Frederik II de Oostenrijkers onder de Prins van Lotharingen overwon. Nam ook deel aan de winterveldtocht in hetzelfde jaar in Saksen, en aan de slag bij Kesseldorff, waar de Saksers werden verslagen door de vorst van Dessau. Toen de vrede werd gesloten tussen de keizerin en de Pruisische koning, volgde M., die langer wenste te mogen deelnemen aan de gevaren van de oorlog, de vaandels, waaronder hij streed, naar de Nederlanden, waar hij deelnam aan de slag bij Raucoux in 1746, en het volgende jaar door de Prins van Waldeck werd aangenomen tot diens Adjudant-Generaal, maar raakte in gevangenschap in de slag bij Laufeld in hetzelfde jaar, waaruit echter de Vrede van Aken hem bevrijdde. Werde in 1751 benoemd tot R.S.O. (Ridder in de Zwaard Orde, een zojuist opnieuw ingevoerde Zweedse onderscheiding - HvM) en tot majoor bij het regiment van Cronhjort.

Dadelijk na het begin van de 7-jarige oorlog ging M. opnieuw in dienst van de tegen Pruisen geallieerde legers, en was in 1757 bij de grote slag van Hastenbeck. Hij had het lot, om te horen bij het verslagen leger in de vijfde grote veldslag, die hij meemaakte. Hij mocht nu niet langer strijden in vreemde geleedren, want de in hetzelfde jaar tussen Zweden en Pruisen uitgebroken oorlog eiste de aanwezigheid van een met de oorlog zo vertrouwd man, zodat hij werd teruggeroepen, en in hetzelfde jaar deelnam aan de blokade van Stralsund. Werde in 1758 chef van het bataljon grenadiers in Duitsland. In 1759 opperluitenant bij het regiment van eerst Lövenfels, later Sprengporten, en in 1762 overste in het leger. Hij nam deel aan de veldtochten van de jaren 1759, '60, '61 en 1762, waarbij zich geen enkele bijzondere gelegenheid voordeed voor hem, om zich te onderscheiden, in die zwaar gevoerde oorlog, die de Zweedse soldaten menigvuldige gelegenheid heeft kunnen verschaffen hun oude naam te herstellen.

Tijdens de langdurige vrede werd hij in 1768 bevorderd tot overste bij het Lijfregiment van de koningin, in hetzelfde jaar tot Adjudant-Generaal bij Zijne Koninklijke Majesteit, 1770 tot overste bij het Westerbotten-regiment, 1773 tot generaal-majoor, 1778 tot luitenant-generaal en 1779 tot overste bij de regimenten van Nerike en Vermland. Werde in 1775 benoemd tot C.S.O. (Commandeur in de Zwaard Orde - HvM) en in 1782 tot C.S.O. met Grootkruis. Werde lid van de Muziek-Akademie in 1777 en van de Patriottische Vereniging in 1784.

In het jaar 1778 werd M. in juli opgedragen om met het Lijfregiment, het Oost-Gotha en het Westerbottenregiment naar de grens op te rukken. In augustus verliet hij in Lovisa deze troepen en nam, op bevel van de koning, het bevel over van de troepen in Anjala. Daar ter plaatse bleef hij tot in oktober, in welke tijd verscheidene Zweedse regimenten zich onder zijn bevel verzamelden. Het winterkwartier werd in Lovisa betrokken. De 10de december werd M. opgedragen het opperbevel over het gehele leger te voeren, waarmee hij voortging tot 8 juni 1789, toen de koning zelf bij Borgå landde. Het is een oude ervaring, dat de moed en strijdlust van de soldaten zeer berusten bij het vermogen van de veldheer om ze op te monteren en zich geliefd te maken. Dit vermogen bezat M. in hoge mate. Hij had dikwijls, als hem opgedragen was generaal-inspektie te houden, oude wapenbroeders in het gelid herkend, met de vertrouwelijkheid van een gelijke met hen gesproken over gemeenschappelijke avonturen, hun vroegere bewijzen van dapperheid geroemd, hen tot nieuwe aangespoord, hen aangevuurd tot roem en hen tranen van vreugde ontlokt.

De 4de juli 1789 brak M. met de onder zijn bevel staande troepen op van Abbersfors, en trad de pas van Pyttis binnen, maar daar de brug vernield was, werd de mars iets bemoeilijkt, waarna de 8ste in de namiddag een echte aanval tegen de vijand werd ondernomen, die het dorp Suttula en een eilandje bezet had. De aanval was zeer hevig en duurde tot 8 uur de volgende morgen, toen het eiland werd ingenomen en de troepen een legerplaats kregen in de stad Suttula. De 18de vond onder de aanwezigheid van de koning zelf een aanval op de vijand plaats, die na een tot 2 uur 's namiddags uitgehouden kannonade begon terug te trekken en door M. werd vervolgd tot Hägfors, waar de brug in brand was gestoken. Deze gewichtige pas werd met slechts 2 soldaten verlies veroverd. De koning was zo tevreden met deze daad, dat M. diezelfde dag benoemd werd tot generaal van de infanterie. De 27ste juli verplaatste de koning zijn hoofdkwartier naar Kymmenegård, toen M. het bevel kreeg over de hoofdmacht van het leger, die gelegen was bij Werelä en Anjala. De 8ste augustus ging de vijand over de rivier en viel de batterij en het kamp van de Zweden aan, maar werd na een hevig vuur van 3 uur gedwongen met groot verlies terug te trekken. De 16de oktober kreeg M. weer het bevel over het hele leger. Het hoofdkwartier ging in november naar Borgå, waar hij bleef tot de 5de mei, toen hij opbrak om de grens te naderen bij Abbersfors. De 5de juni werd weer de Pyttis-pas binnengerukt, en 25 en 26 juni de Suttalapas aangevallen, welke op de laatst genoemde dag geforceerd werd, zodat het leger Hägfors binnentrok, en zijn legerplaats kreeg bij Kymmenegård. Het verlies bij deze verovering was slechts 5 doden en 8 gewonden. De 5de juli kreeg M. de Riddergraad van de Zwaard Orde (R.S.O. - HvM) met Grootkruis en de 21ste augustus werd hij tot veldmaarschalk benoemd.

Na het sluiten van de vrede verzocht M. ontslag, dat hij de 29ste maart 1791 verkreeg met pensioen en schadeloosstelling volgens akkoord en vestigde zich op het landgoed Nehringen in Pommeren. Werde de 1ste november 1792 bevorderd tot een van de Heren van het Rijk, en de 1ste november 1797 tot Seraphimer Ridder. De laatste jaren bracht hij de winter in Stockholm door, waar hij na een zware en langdurige ziekte op 21 april 1800 overleed, 75 jaar oud, de laatste van zijn geslacht. Hij werd op 2 mei begraven met de ceremonieën, die een Seraphimer Ridder toekomen. Voerde als lijfspreuk: "Animus secundis dubiisque rectus" (De geest opgericht in voor- en tegenspoed - HvM).

M. was lang en lelijk, "werkte niet alleen om als gunsteling te worden aangezien, maar hij liep er achteraan" (zie Kellgren's biographie, deel VII, pag. 29). Vermoedelijk is het over hem, wat er in een Journaal voor de Rijksdag van 1760 (Skand. Sällsk. Handl., deel XV, pag. 123) gezegd wordt: "Men zegt, dat graaf Meijerfeldt met ongelukkig gezicht in Dalarna rondreist, met politiemannen voor zich uit en vertelt, dat een partij zich in de Rijksdag heeft verheven, die beoogde de Souvereiniteit in te voeren. Toen dit bij de raad gemeld werd, moet het antwoord gevolgd zijn, dat men niet kon ingaan op wat door zulk een dwaas werd ondernomen. Men is echter van mening, dat dit in de komende plenaire zitting nauwkeuriger nagevraagd moest worden."

M. huwde in 1763 met Lovisa Augusta Sparre, dochter van opperstadhouder graaf Axel Wrede Sparre. Zij was een buitengewoon mooie vrouw, 'gedoopt' door Kellgren tot een van de drie gratieën. *) Zij was de mooiste dame aan het hof, totdat de andere gratieën, de gravinnen Höfken en Löwenhjelm daar optraden. In Ristell's anekdoter wordt verteld, dat de roddel haar wel enkele minnaars heeft gegeven, maar de werkelijkheid mag zijn zoals men wil, toch handelde zij altijd met een fatsoenlijkheid en voorzichtigheid, die geringe aanleiding tot zulke veronderstellingen gaf, des te meer daar haar man altijd de eerste was, die deel kreeg aan de verklaringen die men haar deed. Ook had hij zo'n groot vertrouwen in haar deugd, dat zij altijd de meest onbeperkte vrijheid had. Zij had met M. twee zonen, die beiden voor de vader stierven: Johan August, 1791 als kapitein bij de Lettische dragonders en R.S.O.; Axel Frederik, 1795, majoor bij de regimenten van Nerike en Vermland en opperadjudant.

*) Zie "Gratiernas döpelse". Kellgr. Skr., deel 2, pag. 200. Kellgren was leraar van haar zonen geweest (vgl. Kellgren's biographie).

Vertaling van het stuk over mejerfelt in het Biografisch Woordenboek
door E.von Meyenfeldt. (Nk. 21)

Deze vertaling is zo letterlijk mogelijk, omdat zij haar kennis van
het Zweeds al jaren niet heeft bijgehouden.
Het stuk tussen L J laatste alinea pag.6 en eerste pag.7 kon zij
helaas niet ontcijferen. Het is ook erg moeilijk leesbaar.

Ik ben toen zo brutaal geweest binnen te stappen bij de U.v.A.
Zweedse taal. Daar heeft een dame het ontbrekende stukje even voor
de vuist weg (maar wel met veel moeite - hulde aan E. die al die
pagina's binnen een paar dagen getikt en wel aan mij opzond) voor
mij vertaald. Een vrije weergave hiervan heb ik onderaan de bladzij
van E.s vertaling getikt.

Voor een betere vertaling houd ik mij uiteraard aanbevolen.

Mejerfelt Johann August Sr. werd geboren in Lijfland 1664 (het Riddarhus stamboom Stiernman en na hem Gezeliushafva 1666)
Zijn vader was Ofv.luitenant en öfv.Inspektor in Estland Henric Meijer in de adelstand verheven Mejerfelt en Anna Catharina Wulff dochter van muntmeester en Koninklijk Commissaris Märten Wulff en zuster van muntmeester en overste Henric Wolffsköld. Hij werd 1684 volontair bij het generaal majoor Pahlens regiment en 1688 luitenant. Werd 1693 kapitein bij graaf Ewald Hastfehns zweedse infanterieregiment in Holland en in 1697 majoor bij het overste Krassous regiment en werd 1698 na de vredessluiting tesamen met het regiment afgedankt. Kwam toen naar Stockholm en werd bevorderd tot overluitenant toen hij in Juli 1701 was bij het leger om over de Düna rivier te gaan. Marcheerde daarna naar Polen waar hij een schermutseling had met Aginskis shräfcorps Werd in November vervolgens overluitenant bij de Åbo lanskavalleri en was in Lithauen op een tocht tegen Aginski. Werd in 1702 overste bij het hierboven genoemde regiment, woonde in Juli de slag bij bij Clissow en werd in Augustus met 600 man versterking gezonden naar Pinschow waar hij het leger voorzag van levensmiddelen. Werd in 1703 gezonden met een detachement infanterie en dragonders naar Lublin voor het invorderen van een brandschatting van 50.000 rijksdaalders en bracht deze fondsen in veiligheid. Werd vervolgens in November benoemd tot Hoofd van een nieuw wervingsregiment, dat hij geheel nieuw in elkaar zette. Generaal majoor van de Cavallerie 1704. Werd vervolgens in Juli gestuurd met 3 cavallerie regimenten naar groot Polen voor het tegenhouden van Sacharnes overweldiging en sloeg hem in Augustus in een hardnekkig treffen bij Posen. Volgde daarna Vorst Primes naar Thorn en verraste in Sept. niet ver van Posen de Poolse veldheer Radmiski wiens Commandostaf zijn buit werd. Voor die staf bood de veldheer hem vergeefs 2000 daalders. Had daarna dd 19 Sept. een gelukkig treffen met Sachsarne, die Posen wilde belegeren. Legde 1705 een twist bij met de stad Dantzig. Werd daarna Vrijheer te samen met de jongere broer Wolmar Mejerfelt die 1719 graaf werd en stierf 1739 als Keizerlijk Generaal Veldmaarschalk Luitenant. Volgde 1706 de Koning op vele krijsavonturen in Polen. Dwong vesting Zuhiro om zich over te geven en maakte zich meester van Berezy, maar verloor de volgende dag 60 man maar was toen bij de koning op zijn tocht naar Sachsen en volgde Prins Sobieski van Dresden naar Altranstadt.

In het jaar 1707 nam M.in ontvangst de hem uitgeleverde Patkul en voerde hem naar het Zweedse leger. Woonde 1709 de ongelukkige slag bij Pultawa bij vanwaar hij door de Koning werd gezonden naar het leger van de Czaar om te spreken met Graaf Piper, maar deze verklaarde hem voor krijgsgevangene en werd eerst na enige weken vrijgegeven met schriftelijke verplichting om in zijn plaats uit te wisselen de gevangen Russische generaal Butterlin. Kwam naar Bender met vredesvoorstellen van de Czaar waar vandaan hij werd gestuurd naar Stockholm voor het verhaasten van de vlootuitrusting. Hij kwam daar 28 oct. aan en had moeite het volk te overtuigen dat de koning nog leefde. Woonde in 1710 de slag bij Helsingborg bij dd 28 Febr. en werd daarna in Aug. Generaal luitenant overcommandant in Stettin en Chef bij het regiment landmilitie in Pommeren. Reisde weer naar de Koning in Bender en werd door hem gezonden in jan.1711 naar Constantinopel, waar hij heel vriendelijk werd ontvangen door de grootvizier en diens belofte kreeg voor hulp aan de koning, waarna hij werd teruggestuurd naar Zweden

Werd 1711 vice Gouverneur in Pommeren en generaal v.d. infanterie.
. In 1713 Koninklijke Raad en generaal gouverneur van Pommeren, Rügen en Wismar. De Koning van Pruisen zegt hem te hebben aangeboden 50.000 R.d. als hij Stettin wilde overgeven, welk aanbod door M. met verachting werd afgeslagen. Toch daarna bombardeerden de Russen heftig de stad en in Sept. werd hij gedwongen na dappere tegenstand de stad over te geven aan de Pruisische en Holsteinse troepen. Werd 1714 graaf. Steeds droeg hij zorg voor Wismars verdediging.

Werd in 1715 gekozen tot kanselier van Greifwalds akademie. Was er o.a. bij dat de koning bij Pommeren een vruchteloze poging deed tegen de Deense vloot. Kwam na Stralsunds overgang weer naar Zweden. Werd in 1714 Kanselier Raad. Accepteerde weer Pommerens regering na het sluiten van de vrede waarmee hij doorging tot het jaar van zijn dood. Toen nam hij afscheid. Sloot zich aan bij de Seraphiner Orde 1748 wat hem was aangeboden. Stierf 9 nov. 1749 op zijn huis Söfdebug in Skåne. Werd genoemd een slimme en voor zich zelf zorgende man. we geliefd bij koning Carl. In veel 't eens met Wellings (Skand. Sällsk Handl. VII s. 298) Hoorde bij de Holsteinse Partij.

Getrouwd in 1707 in Güntersdorff in Saksen met Anna Maria Törnflyght overleden 1715 dochter van Kommerzieren Rad Olof Törnflycht. Als iets merkwaardigs wordt verteld dat op die bruiloft. die bijgewoond werd door Koning Carl, Kon. Stanislaus en vele vreemde prinses, Kon. Carl een dans danste met de bruid. Had bij haar een dochter die stierf (op jonge leeftijd)
Weer trouwde hij 1717 met Brita Barnekow die stierf in 1771 dochter van overste Kjell Christopher B.. Had bij haar zonen Carl Frederik Kamerheer in R.S.O. overluitenant in Deense en overste in Hessische dienst. Stierf 1791 en Johan August zie N:02 en dochters Ulrica Margarethe stierf jong en Anna Catharina gehuwd met Rijksraad graaf Adam Arvidson Horn.
Mejerfelts portret is 3 maal gegraveerd in 4:0 door Frits in 8:0 door aan anonym en in 16:0 door Eke Stubbe.
Zie verder origineel voor de bronnen waaruit dit verhaal stamt.

pag. 4 van origineel, in 't mee

Mejerfelt Johan August Jr.

Zoon van hiervoor genoemde Geboren 4 mei 1725. Trad reeds in 1757 in krijgsdienst als Förare bij graaf Dohnas regiment en werd Op 12jarige leeftijd benoemd tot kamerheer. Werd 1741 vaandrig bij het lijfregiment van de Koningin en 1744 kapitein en sloeg daarbij over de luitnants titel. Ging met de nodige toestemming in keizerlijke dienst. Nam deel aan de veldtocht van het Oostenrijkse leger in Bohemen. Woonde bij de slag bij Sorry waar Frederik won. De Oostenrijkers onder de prins van Lotharingen. Nam deel ook aan dezelfde jaars winterveldtocht in Saksen en in de slag bij Kessel-dorf waar de Sachsen werden verslagen door de vorst van Dessau waarna de vrede werd gesloten door de vorst van Dessau Waarna de vrede werd gesloten tussen de Keizer en de Koning van Pruisen Wat ten gevolge had dat M die niet langer wenste deel te nemen aan de oorlogsgevaaren de vlag waaronder hij streed in de Nederlanden waar hij deelnam aan de slag bij Ramvud 1746 en hij nam deel het volgend jaar bij de prins van Waldeck als generaal adjudant maar raakte in gevangenschap in de slag bij Laufelt waaruit hij toch bij de vrede van Aken ~~hij~~ bevrijd werd. Werd benoemd 1751 tot R.S.O. tot majoor bij het Cronhjorte regiment.
Terstond na het 7-jarige oorlogsbegin ging M. opnieuw in dienst bij het tegen Pruisen verenigde leger en was bij de grote slag in 1757 bij Hastenbeck. Hij had dus het ongeluk om te horen tot het verslagen leger in de 5de grote slag die hij bijwoonde. Hij ging nu niet langer vechten in vreemde dienst, want de hetzelfde jaar opkomende oorlog tussen Zweden en Pruisen riep hem terug tot zijn bijwonen waarbij hij teruggeroepen werd en bijwoonde de blokkade van Stralsund.

Werd 1758 hoofd van het Duitse grenadiers bataljon. 1759 overluitenant bij het Löwenfelse regiment daarna bij het Sprengt regiment en in 1762 overste in het leger. Hij nam deel in 1759, 60, 61 en 62 aan de campagnes van die jaren, waarbij er geen bijzonderheden om te vertellen waren tijdens de oorlog die met kracht werd uitgevoerd en die het Zweedse leger veelvuldige gebeurtenissen verschafte om zijn naam te herstellen. Gedurende de langdurige ... ~~Vrede~~ ... werd M in 1768 bevorderd tot overste bij het lijfregiment van de Koningin daarna tot generaal adjudant van zijne Koninklijke majesteit. In 1770 tot overste van het Westerbottens regiment. In 1773 tot generaal majoor en in 1778 tot generaal luitenant en in 1779 tot overste van het Nevikes en Värmlands regiment. Werd in 1775 benoemd tot C.S.O. en 1782 tot C.S.O. met St.K. Werd lid van de muziek akademie/én/in/1777 en van de patricische vereniging 1784.

In 1788 werd M bevolen 1 juli op te breken met het lijfregiment, het Oostgotische en Westerbottens regiment naar de grens. In aug. werd hem in Lovisa welks ~~troepen~~ troepen steeds aanvielen volgens het bevel van de koning het bevel verleend over het finse regiment in Anjulse. Dat bleef hij tot October gedurende welke tijd veel Zweedse regimenten onder zijn bevel stonden. Het winterkwartier was in ~~Lovidsus~~. De 10 december werd M bevorderd tot het opperbevel over het hele leger wat hij bleef tot 8 juni 1789 toen de koning zelf aankwam in Borgå.

Het is een oude wijsheid dat de moed van de soldaten en hun strijd lust dikwijls berust op het vermogen van de bevelhebber om hem op te monteren en zich geliefd te maken. Dat vermogen bezat M. in hoge mate. Hij had dikwijls als hij bevolen werd een generale monstering te houden een oude wapenbroeder herkend in het gelid. Met een zelfde vertrouwelijkheid gesproken over de samen beleefde avonturen beroemde zijn dapperheid in vroeger dagen, wekte hem op tot nieuwe eer en wekte hem op tot tranen van vreugde.

De 4 juli 1789 brak hij op met alle onder zijn bevel staande troepen van Abofors en nam een positie in bij Nyttis, maar daar hij niet op orde was hinderde het marcheren hem iets waarna hij gewoon aanviel te 8 uur in de morgen tegen de vijand die Suttula in bezit had, dorp en eiland. De aanval was heel heftig en duurde tot 8 uur de volgende morgen toen het eiland werd overmeesterd en de troepen zich legerden in Suttula's voorstad. De 18e was er gedurende 's konings eigen tegenwoordigheid een aanval tegen de vijand die duurde tot 2 uur 's middags. Sanonad begon terug te trekken en werd door M vervolgd naar Hogfors waar hij in brand werd gestoken. Die belangrijke pas werd met soldaten veroverd. De koning was zo tevreden ~~met~~ met die heldendaad dat M dezelfde dag werd benoemd tot generaal van de infanterie.

De 27 juli verplaatste de koning zijn hoofdkwartier naar Kymmenegård waar M bevel kreeg over het hoofddeel van het leger dat was gelegen bij Werelå en Anjuba. De 8 aug. ging de vijand over de rivier en viel de Zweedse batterij en leger aan maar werd na 3 uur heftig vuren en met veel verlies teruggedrongen, De 16 oct. verkreeg M weer het bevel over het hele leger. Het hoofdkwartier lag in nov. in Borgå waar hij bleef tot de 5 mei toen hij opbrak om zich naar de grens en Abbofors te begeven.

De 8 juni nam hij weer de Ryterspas in en de 25 en 26 juni ~~land~~ landing. by. 2 de Suttulapas die laatstgenoemde dag veroverd werd zodat het leger Hogfors innam en steeds was zijn leger bij Kymmenegård. Het verlies bij die veroveringen was slechts 5 doden en 8 gewonden. De 5 juli verkreeg M. de riddergraad en het grootkruis van Svands orde en werd de 21 aug. benoemd tot veldmaarschalk.

Na de vredessluiting vroeg M ontslag dat hij de 29 maart 1791 kreeg met pensioen en schadeloosstelling en vestigde zich op zijn buiten Nehringen in Pommeren. Werd 1 nov. 1792 verheven tot een van de Rijksheren en 1 nov. 1797 tot Seraphiner ridder, De laatste jaren bezocht hij gedurende de winter Stockholm waar hij na een ernstige ~~ziekte~~ en langzame ziekte overleed de 21 april 1800 75 jaar oud de laatste van zijn geslacht. Hij werd de 2 mei begraven met de ceremonies die hoorden bij de Seraphiner ridders. Had als leus: Animus secundis dubiisque rectus.
M. was lang en dik. L J

En dan kan ik de hele alinea niet vertalen. Dat moet je maar door een deskundige laten doen. Misschien is het wel oud Zweeds.

M. trouwde in 1763 met Lovisa Augusta Sparre, dochter van overstadhouder Graaf Axel Wrede Sparre. Zij was een opmerkelijke schoonheid, vrouw door Kellgren "gedoopt" tot een van de 3 gratien. (zie "Gratiernas döpelse". Kellgren schrijft 2e deel blz 200. K. was geweest informator voor zijn zoon Kellgr. biographie)

Zij was de schoonste dame van het hof. De beide andere gratien waren Gravinnen Höpken en Löwenhjelm die optreden in Ristells anekdoten verteld om te belasteren en gaven hen wel vele minnaars, maar de verhouding mag ook ^{andere} ~~zijn~~ ^{zijn} ~~hoe~~ ^{ook} ~~andere~~. Zo deed ze ook altijd met een schikking en voorzichtigheid die geringe aanleiding gaf tot zulke veronderstellingen. Zo veel meer dat haar man altijd de eerste was die deelnam aan de verklaringen die men van haar gaf. Ook had hij zo groot vertrouwen in haar deugd, dat zij altijd had de meeste vrijheid. Zij had bij M 2 zonen, die beide overleden voor de vader. Johan August † 1791 als kapitein van de Lütta dragonders en R.S.O., Axel Frederik † 1795 majoor van Nerikes en Wermlands regimenten en overadjutant.

Verder een hele alinea bronnen, die je maar van het origineel moet lezen.

Hier volgt dan de vrije weergave van het ontbrekende stukje:

M. was fors van gestalte. Hij was niet alleen populair, hij streefde daar ook naar. In 1760 (Skand.Sällok.Handl.XV B 329) werd van hem gezegd dat hij met een ongelukkig gezicht rondreisde in Dalamen onder bescherming van gevangenenbewaarders en veldwachters (hij voelde zich niet veilig). Maar in de Raad vond men dat men niet op alle verzinsels van een dwaas kon ingaan. Er kon wellicht navraag naar gedaan worden in de volgende vergadering.